

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 023786 25 Kž
Sarajevo, 27.03.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Emira Neradina kao članova vijeća, uz učešće zapisničarke Jelene Perišić, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.M., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog K.M., izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 023786 23 K od 24.07.2024. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 27.03.2026. godine, u prisutnosti federalne tužiteljice Anele Garčević Hukić i branitelja optuženog, advokata Bakira Hećimovića iz Tuzle, a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog K.M., donio je

PRESUDU

Djelimičnim uvažavanjem žalbe branitelja optuženog K.M. preinačava se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 023786 23 K od 24.07.2024. godine u odluci o kazni, tako da se optuženi K.M.za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine za koje je tom presudom oglašen krivim, na osnovu člana 49. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i članova 50. stav 1. tačka b) i 51. stav 1. tačka b) istog zakona, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 023786 23 K od 24.07.2024. godine optuženi K.M. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa je, primjenom navedene odredbe, kao i odredaba iz članova 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. Na osnovu člana 202. stav 1. u vezi sa članom 200. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, o čemu će sud naknadno donijeti posebno rješenje kada se pribave svi podaci o visini troškova. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP

FBiH optuženi je obavezan da oštećenom „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik isplati iznos od 85.172,52 KM na ime naknade štete, u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branitelj optuženog, Bakir Hećimović, advokat iz Tuzle (branitelj optuženog) zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, uz prijedlog da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, ili, da se prvostepena presuda preinači na način da se optuženi oslobodi od krivnje.

Federalna tužiteljica je u svom podnesku broj T03 0 KTKŽ 0086839 25 od 05.03.2025. godine predložila da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu odredbe člana 319. stav 3. ZKP FBiH, u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, federalna tužiteljica je ostala u cijelosti kod pomenutog podneska, dok je branitelj optuženog u cijelosti ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, pa je nakon toga odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede:

Osporavajući pobijanu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, branitelj optuženog je u žalbi izložio sadržaj izreke pobijane presude i sadržaj dokaza (iskaze svjedoka i presudu Općinskog suda u Tuzli), pa s tim u vezi naveo da je „ne samo činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, nego je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.“ Međutim, branitelj optuženog u žalbi uopće nije obrazložio u čemu se ogleda ova bitna povreda odredaba krivičnog postupka, obzirom da je navedenom odredbom propisano: „ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama“, dok je iz sadržaja žalbe vidljivo da su žalbeni navodi branitelja optuženog usmjereni na osporavanju pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja, pa će u tom pravcu biti i ispitani.

U vezi sa navedenim, branitelj je u žalbi naveo da su na okolnost tačke 1. izreke presude saslušani svjedoci D.S., Z.N., D.H., S.M., M.F., M.K., D.M. i M.A., čije iskaze je izložio, pa je potom istakao da iz iskaza ovih svjedoka proizilazi (kada se dovedu u uzajamnu logičku vezu) da je poslovanje između dva pravna subjekta moguće samo putem transakcija putem banke, a nikako gotovinskim plaćanjem, što po tvrdnji branitelja ukazuje na činjenicu da bez vještačenja poslovnih knjiga nije bilo moguće izvesti zaključak da su se u radnjama optuženog stekla bitna obilježja krivičnog djela.

Ovi žalbeni navodi branitelja ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, prema obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je cijenio ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključen između „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik i K.M. iz Srebrenika od 01.09.2016. godine (i 01.05.2011. godine), u kojem je navedeno (članu 3. ugovora) da će K.M. obavljati poslove direktora, koji se ogledaju u tome da zastupa i predstavlja društvo u odnosu sa

trećim licima, organizuje poslovanje društva, kontaktira kupce i dobavljače, stara se o urednom izmirenju obaveza društva, kao i da se stara o naplati potraživanja, vrši prijem zaposlenika te vrši i druge poslove koji su potrebni za poslovanje društva, dakle da je optuženi imao svojstvo odgovorne osobe u pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik sa jasno determinisanim ovlaštenjima. Dalje je prvostepeni sud cijenio iskaz svjedoka D.S.(vlasnika pravnog lica „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik), iz kojeg iskaza proizilazi da je optuženi bio direktor u firmi „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, da je naručio cement od firme „Pupex“ d.o.o. Gornja Tuzla bez njegovog znanja, isti preuzeo i prodavao za gotovinu, te da taj novac ni cement nikad nisu, kako navodi svjedok, „ušli“ u firmu. Potom je sud cijenio iskaz svjedoka D.H. koji je u svom iskazu potvrdio da su u firmu „Dom smreka“ d.o.o. u kojoj je zaposlen u tom periodu stigle fakture izdate od strane pravnog lica „Pupex“, koje se odnose na nabavku cementa, a da taj cement nikada nije došao u firmu, te iskaz svjedokinje Z.N.(koja je u 2019. godini obavljala poslove šefa računovodstva u firmi „Doma smreka“ d.o.o. Srebrenik), iz kojeg proizilazi da u evidenciji navedene firme uopšte nema izvršene nabavke cementa od firme „Pupex“. Prvostepeni sud je dalje cijenio iskaz svjedoka S.M. (direktor firme „Pupex“) iz čijeg iskaza proizilazi da je navedeni cement optuženi preuzimao sa kamionom, u 10 ili 11 navrata, predstavljajući da to čini u ime pravnog lica „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, kao i iskaz svjedoka M.F. i M.K. iz čijih iskaza proizilazi da je optuženi preuzimao cement iz Fabrike cementa Lukavac preko firme „Pupex“, te otpremnice Fabrike cementa d.d. Lukavac (brojevi: 19015388, 19015330, 19015360, 19015458, 19015437, 19015491 i 19015505, 19015602 i 19015651) gdje je u svakoj od njih kao vozač kamiona „MAN“ reg. oznaka 002-A-920 naznačen optuženi K.M.koji je iz Fabrike cementa izvezao cement na paletama ukupne vrijednosti 53.085,99 KM, a što proizilazi iz računa (otpremnice) firme „Pupex“ d.o.o. Gornja Tuzla. Dalje je prvostepeni sud cijenio iskaz svjedoka D.M. iz kojeg proizilazi da za taj cement tj. njegovu nabavku i prodaju ne zna vlasnik firme D.S., te da je optuženi povoljno prodavao taj cement, što je potvrdio i svjedok M.A., odnosno da je optuženi prodavao cement ispod fabričke cijene bez znanja vlasnika firme D.S.

Analizom naprijed navedenih dokaza, prvostepeni sud je utvrdio odlučne činjenice (da je optuženi kao odgovorna osoba u pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, iskoristio svoja ovlaštenja direktora iz člana 3. ugovora o radu na neodređeno vrijeme, zaključenog između „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik i optuženog dana 01.09.2016. godine (...) tako što je koristeći kamion marke „MAN“ registarskih oznaka 002-A-920, u vlasništvu pravnog lica „Dom smreka“, iz Fabrike cementa izvezao cement na paletama ukupne vrijednosti 53.085,99 KM, koji cement nije dovezao u skladište pravnog lica „Dom smreka“, već ga je zadržao za sebe, na koji način je sebi pribavio imovinsku korist u navedenom iznosu...) i zaključio da je optuženi počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

U vezi sa navedenim, žalbena tvrdnja branitelja da bez vještačenja poslovnih knjiga nije bilo moguće izvesti zaključak da su se u radnjama optuženog stekla bitna obilježja krivičnog djela i njegova paušalna ocjena dokaza „da iz iskaza ovih svjedoka proizilazi da je poslovanje između dva pravna subjekta moguće samo putem transakcija putem banke, a nikako gotovinskim plaćanjem“, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude, jer branitelj u žalbi nije osporio ova utvrđenja suda, niti dokaze na kojima se ista temelje, a niti činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda i s tim u vezi date razloge.

Potom je branitelj u žalbi izložio tačku 2. izreke presude i naveo da je na okolnosti ove tačke iskaz dao svjedok E.M. (direktor pravnog lica „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok), čiji je iskaz

izložio u žalbi, kao i sadržaj presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 416766 22 Ps od 10.11.2022. godine, te istakao da ostaje nejasno kako je sud došao do iznosa od 85.172,55 KM obavezujući optuženog da oštećenom „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik isplati ovaj iznos, imajući u vidu da iz dokaza proizilazi da im je uplaćen od strane navedene firme nakon tužbe i da trenutno nemaju međusobnih neizmirenih obaveza, dok s druge strane nema dokaza da je robu optuženi zadržao za sebe.

Ni ovi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Prije svega, prema utvrđenju prvostepenog suda optuženi je inkriminisanim radnjama (opisanim u tačkama 1., 2. i 3. izreke prvostepene presude) sebi pribavio imovinsku korist u ukupnom iznosu od 85.172,52 KM i nanio štetu pravnom licu „Dom smreka“ u istome iznosu. U vezi sa navedenim, optuženi je obavezan da oštećenom „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik isplati iznos od 85.172,52 KM na ime naknade štete, u smislu člana 212. stav 3. ZKP FBiH. Okolnost da je presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 416766 22 Ps od 10.11.2022. godine, obavezan tuženi „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik da tužitelju „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok na ime duga isplati iznos od 19.070,53 KM, ne može osloboditi obaveze optuženog da pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik naknadi štetu proizašlu njegovim inkriminisanim radnjama za koje je oglašen krivim, u ukupnom iznosu 85.172,52 KM, u koji je uključen i iznos od 19.070,53 KM.

Dalje, kada je riječ o tački 2. izreke presude, optuženi je sa direktorom pravnog lica „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok E.M. dogovorio kupovinu armaturnih mreža za pravno lice „Dom smreka“ i nakon što je u krugu pravnog lica „Škrebo“ d.o.o. u vozilo „MAN“ registarskih oznaka 002-A-920, koje je vlasništvo „Dom smreka“, po otpremnici broj 572-9/19 od 28.09.2019. godine, natovarao armaturne mreže ukupne vrijednosti 19.070,53 KM, iste nije dovezao u skladište pravnog lica „Dom smreka“ d.o.o., već ih je zadržao za sebe, na koji način je sebi pribavio imovinsku korist u navedenom iznosu, a pravnom licu „Dom smreka“ nanio štetu u istome iznosu. Ove inkriminisane radnje za koje je optuženi oglašen krivim, prvostepeni sud je utvrdio temeljem iskaza svjedoka D.S.(osnivača i vlasnika pravnog lica „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik), iz kojeg proizilazi da je optuženi bez njegovog znanja naručivao robu od firme „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok, navodno u ime firme „Dom smreka“ d.o.o., da se radilo o armaturnom željezu, koje nikad nije zaprimljeno u firmi „Dom smreka“ i za koje nije znao dok nije došla faktura firme „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok, a optuženi je tada, kako navodi svjedok, već bio pobjegao. Prvostepeni sud je i u odnosu na ovu krivičnopravnu radnju prihvatio iskaz svjedoka D.S.jer je potvrđen drugim provedenim dokazima, pa je u tom pravcu prvostepeni sud cijenio iskaz svjedokinje Z.N.koja je potvrdila da u evidenciji firme „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik nema evidentirana nabavka armaturnih mreža od firme „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok, te da ovu firmu uopće nemaju u evidenciji i nisu je nikad ni imali, ni kao kupca ni kao dobavljača. Na osnovu navedenog, prvostepeni sud je zaključio da je armaturne mreže optuženi samovoljno naručio od firme „Škrebo“ d.o.o. Doboj Istok, predstavljajući da to čini u ime firme „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik čiji je bio direktor. Potom je sud cijenio iskaz svjedoka E.M. koji je potvrdio da je navedene armaturne mreže preuzimao upravo optuženi sa kamionom u ime „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, te otpremnicu firme „Škrebo“ d.o.o. Klokočnica broj 572-9/19 od 28.09.2019. godine, iz koje proizilazi da je kao vozač naznačen optuženi K.M., kao i vagarski list broj 70 od 28.09.2019. godine u kojem je navedena ukupna količina od 15.980 kg željeza (armaturne mreže), a koje je od navedene firme tog dana preuzeo vozač K.M., kao i račun privrednog društva „Škrebo“ Klokočnica Doboj Istok broj 282/19 od 02.10.2019. godine izdat

privrednom društvu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik na iznos od 19.070,53 KM, a koji je naveden i u analitičkoj kartici konta firme „Škrebo“ d.o.o. Klokotnica za period od 01.01. do 29.12.2021. godine. Na osnovu ovih dokaza, prvostepeni sud je zaključio da je optuženi iskorišćavanjem svojih ovlaštenja kao odgovorna osoba u pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik navedene armaturne mreže ukupne vrijednosti 19.070,53 KM zadržao za sebe, što je bilo protivno interesima službe optuženog u pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik.

Imajući u vidu navedena utvrđenja prvostepenog suda i dokaze na kojima se ista temelje, žalbeni navod branitelja koji se ustvari svodi na paušalnu tvrdnju, da nema dokaza da je optuženi „robu“ zadržao za sebe, ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Dalje je branitelj u žalbi izložio tačku 3. izreke pobijane presude, potom, sadržaj iskaza svjedoka M.P., D.H.a i Š.D., pa je naveo da iz iskaza ovih svjedoka proizilazi da optuženi nije prodao viljuškar i da za njega nije uzeo bilo kakav novac.

Suprotno žalbenom navodu branitelja koji se svodi na proizvoljnu ocjenu dokaza, prema utvrđenju prvostepenog suda, proizilazi da je optuženi u istom svojstvu kao i ranije, iskoristio svoja ovlaštenja tako što je M.P. iz Modriče, vlasniku „Pejanović kompani“ d.o.o. Modriča, ispred pravnog lica „Dom smreka“ prodao i isporučio viljuškar u vlasništvu „Dom smreka“ za ugovorenu cijenu od 6.665,00 Eura, te nakon što je od Š.D. kao posrednika, na benzinskoj pumpi u Čehajama preuzeo novac od prodaje tog viljuškara u iznosu 6.665,00 Eura (u protivvrijednosti od 13.016,00 KM) koji mu je poslao M.P., isti nije položio u blagajnu ili na račun „Dom smreka“, već ga je zadržao za sebe, na koji način je sebi pribavio imovinsku korist u navedenom iznosu, a pravnom licu „Dom smreka“ d.o.o. nanio štetu u istome iznosu. Ova utvrđenja prvostepeni sud je utemeljio na iskazu svjedoka D.S. iz kojeg proizilazi da je optuženi bez njegovog znanja prodao i isporučio viljuškar vlasništvo firme „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik M.P. iz Modriče u ime firme „Dom smreka“, a da novac dobiven od prodaje tog viljuškara u iznosu od 6.665,00 Eura, odnosno u protivvrijednosti preko 13.000,00 KM, nije unio u firmu „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, već zadržao za sebe. Potom iskazu svjedoka M.P. koji je potvrdio da je sa optuženim kao direktorom „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik dogovorio prodaju viljuškara za 13.000,00 KM i da je platio tog viljuškara tako što je optuženi poslao Š.D. kojem je svjedok M.P. predao iznos od 6.665,00 eura, što je protivvrijednost od približno 13.000,00 KM, za što posjeduje i originalnu priznaticu, a što je u svom iskazu potvrdio i svjedok Š.D.. Zatim, iskazima svjedoka E.I. i M.S., koji su potvrdili da je optuženi rekao da je prodao viljuškar „Linde“ koji se nalazio u njihovoj poslovnici u Ceriku, gdje su ova dva svjedoka radila, i da će doći „labudica“ da ga natovari i odvuče kupcu, te iskazu svjedokinje Z.N., da navedena prodaja viljuškara od strane optuženog nije uopšte proknjižena u firmi „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik, odnosno da se taj viljuškar u evidenciji u knjigovodstvu još uvijek vodi kao osnovno sredstvo firme „Dom smreka“, a što proizilazi i iz kartice prometa stalnog sredstva pravnog lica „Dom smreka“ d.o.o. Srebrenik do 25.03.2021. godine u kojoj se pod inventarnim brojem 00060 nalazi viljuškar „Linde“.

Kada je riječ o krivičnopravnoj sankciji, iz obrazloženja pobijane presude (stranica 24.) proizilazi da je sud na strani optuženog kao olakšavajuće okolnosti cijenio da je porodičan i otac dvoje djece te da ranije nije osuđivan, dok otežavajućih okolnosti na strani optuženog, a koje ne bi predstavljale bitna obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim, sud nije našao, pa je imajući u vidu odredbe članova 42. i 49. stav 1. KZ FBiH, iz razloga specijalne i generalne

prevencije, odlučio da je optuženom za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH neophodno izreći kaznu zatvora u granicama zakonom propisane kazne za krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Međutim, osnovano je branitelj optuženog u žalbi prigovorio da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti i istima dao odgovarajući značaj, jer su i po ocjeni ovog suda olakšavajuće okolnosti koje su se stekle na strani optuženog (optuženi je porodičan, otac dvoje djece, ranije nije osuđivan, protek vremena od počinjenja krivičnog djela – sedam godina u kojem periodu optuženi nije evidentiran kao počinitelj krivičnih djela), uz odsutnost otežavajućih okolnosti, zasluživale njihove veće vrednovanje prilikom odmjeravanja kazne, pa kao takve u svojoj ukupnosti i međusobnoj povezanosti dobijaju karakter naročito olakšavajućih okolnosti iz člana 50. tačka b) KZ FBiH, koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja i opravdavaju primjenu odredbi o ublažavanju kazne (u kojem se pravcu i kretao žalbeni prigovor branitelja optuženog).

Stoga je ovaj sud na osnovu člana 329. ZKP FBiH, donio presudu kojom je djelimično uvažio žalbu branitelja optuženog, pobijanu presudu preinačio u odluci o kazni, pa optuženom uz primjenu odredbi članova 50. stav 1. tačka b) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH, za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH za koje je tom presudom oglašen krivim, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, nalazeći da je takva kazna srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela, stepenu krivnje optuženog i nastaloj posljedici. Pri tome je ovaj sud imao u vidu i svrhu kažnjavanja, te našao da je ovakva kazna neophodna da bi se njome izrazila društvena osuda krivičnog djela, utjecalo na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela i da se potakne njegovo prevaspitanje, da se utječe na ostale da ne čine ovakva krivična djela, i da se utječe na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i o pravednosti kažnjavanja učinitelja.

Zapisničarka
Jelena Perišić, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.